

Co dát svému dítěti? Lásku? Ne.

Všichni toužíme po přijetí

Skutečně, není-li největším darem rodičů láska, co to tedy může být? Jsem přesvědčen, že je to přijetí. Když se dítě necítí přijato svou matkou, je téměř nemožné, aby se od ní cítilo milováno.

V dnešní době často slyšíme v souvislostech s výchovou dětí o tlaku vrstevníků a pravda je, že zvláště v pubertálních letech u mnoha dětí umenšuje vliv rodičů. Vrstevnický tlak je skutečně fenoménem, který má na nás významný vliv –

všichni toužíme po přijetí.

Přijímáme tě takovým, jaký jsi!

Z čeho tedy usuzujeme, zda jsme hodni přijetí a jakou máme hodnotu? Ze signálů, které dostáváme zvenčí, zejména od těch, jež máme rádi a jichž si vážíme. Na životě je zvlášť obtížné právě to, že dost často, když je naše sebehodnocení nejzranitelnější, naši vrstevníci jsou na tom vlastně stejně. Tuhle jakousi dětskou nelítostností asi změníme jen těžko, ale ve vztahu s rodiči by to mělo vypadat jinak. Připadá mi smutné, když slyším mluvit rodiče k dětem na adresu jejich fyzického vzezření hanlivě, i když třeba jen v žertu – zvláště před druhými.

Samozřejmě, že matka bude chtít něco udělat s dítětem, které trpí obezitou, nebo poradí dospívajícímu, jak zatočit s pupínkem na nose, ale zároveň je třeba dát dětem jasně najevo, že je máme rádi i s nadváhou a s pupínkem. Znamená to taky být na ně hrdí i přesto, že nějaký jejich osobní rys perfektně nepasuje do představ zbytku společnosti o „atraktivitě“. Opravdu pro nás není jednoduché vybočovat z řady, nezapadat do formičky.

Otázka přijetí nemá kupodivu význam natolik pro příliš fyzicky neatraktivní dítě, jako pro dítě, které se zdá být ztělesněním společenského ideálu krásy. Taková na první pohled skutečně hezká dívka bude celý život znejišťována pochybami, jestli ji její přátelé, zaměstnavatelé a muži, kteří jí vyznávají lásku, neprojevují sympatie pouze proto, jak vypadá. Přitom úplně stejně jako její nevýrazná kamarádka potřebuje vědět, že její matka a otec ji milují proto, kým je.

Nejtěžší handicap, který může člověka v životě postihnout, obvykle není tělesný, ani psychický...

Jak se stavíme k neúspěchům?

Druhým způsobem, jak svým dětem ukazujeme, jestli je přijímáme, nebo ne, je náš přístup k jejich úspěchům. Jedním z nejobtížnějších aspektů rodičovství je umět motivovat děti, aby úspěšně rozvinuly svůj potenciál, ale bez toho, že bychom jim vštíplili přesvědčení, že naše láska k nim je podmíněná tím, jak se jim daří.

Někdy se snažíme na svých dětech vykompenzovat, co cítíme jako vlastní deficit či selhání. Chceme, aby byly lepší, než jsme byli my, a aby nepropásly příležitosti, které jsme propásli my. Není na tom v zásadě nic špatného, pokud se na to příliš křečovitě neupneme. Děti velice dobře vycítí, když je pro nás něco důležité, a chtějí nám vyhovět, ale ne všechny děti jsou schopny vyhrávat školní závody, a i když se jim to povede, nesou si jako ošklivé břemeno své přesvědčení, že je jejich povinností tyhle naše touhy uspokojit.

Bohužel, realita je taková, že posíláme své děti do světa, který je bude neustále posuzovat. Budou se muset samy sebe ptát: „Jsem dost chytrý/á?“, „Jsem oblíbený/á?“, „Jsem dostatečně rozhodný/flexibilní/cílevědomý/zdrženlivý... atd.“? A samozřejmě: „Jsem dostatečně atraktivní?“ Snažit se stále vměstnat do požadavků druhých je únavné a své děti na tuhle cestu výborně vybavíme, když do světa vyjdou s neochvějným přesvědčením, že je na světě nejméně jedna osoba, která je miluje bez ohledu na jejich známky, tělesnou hmotnost či sportovní nadání. To je skutečně největší dar. Většina z nás dospělých ještě stále někoho, kdo by je takhle miloval, hledá.

Se svolením zpracováno podle knihy Roba Parsonse: Supermatce řekni sbohem, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno. /převzato z www.vira.cz/